

Nagy Székely Ildikó

Hasonlat

Így mardos gyakran a félelem,
mint meleg, sárga homokot a tenger,
lehűt, eláztat szüntelen,
édes kagylókat rejt el bennem.
Csak hátrálok, ha jön a hullám,
úgy lejtünk régimódú táncot,
— én gyenge nő, ő erős férfi;
elismerem, hogy leigázott.
Arra gondolok folyton-folyvást,
sziget vagyok, de ember nélkül,
Honolulu villa-csodái
helyett rajtam a kétség repül.
Mert nem tudom, hogy hol a tenger
eredőhelye és mi a sorsa

annak, ki tenger mellett ébred,
s a végtelen a lábát mossa.
Ha elborít egyszer a hullám,
megértem akkor sorba-szépen
marcangoló félelmeim
fájdalmas lényegét egészen.
De, addig, míg a parton állok,
a part vagyok, még minden rendben,
addig sárga homokszemeim
nem hullanak a mélységekbe.
Addig lehet csodát is várni,
kiszáraztani mind a tengert,
vagy megindulni rajta, miképp
Péter tette és *az az Ember*.

Illúzió II.

Ezüstkendő hull a fákra,
a csendből nőnek jégcsapok,
a magasban tekergő fények,
lent sápadt-piros télapók.

A csillogásban elmerülnek
a fejszehangú hajnalok,
s a holt fenyő most újra moccan,
azt képzelet — s áll meghatottan —
ráhulltak mind a csillagok.

